

ÅLANDS FÖRFATTNINGSSAMLING

1923

N:o 1—4

Innehåll: N:o 1. Ålands landstings beslut om antagande av lagen om ändring av förordningen av den 8 december 1873 angående kommunalförvaltning i stad, given den 20 januari 1922.
N:o 2. Ålands landstings beslut om antagande av lagen om ändring av förordningen av den 15 juni 1898 angående kommunalförvaltning på landet, given den 20 januari 1922.
N:o 3. Ålands landstings beslut om antagande av lagen om ändring av förordningen av den 9 april 1919 angående skyldighet att avgiva inkomstdeklaration för kommunalbeskattning, given den 20 januari 1922.
N:o 4. Landskapslag angående erläggande av nöjesskatt inom landskapet Åland.

N:o 1.

Ålands landstings beslut

om antagande av lagen om ändring av förordningen av den 8 december 1873 angående kommunalförvaltning i stad, given den 20 januari 1922.

Föredraget för REPUBLIKENS PRESIDENT den 4 januari 1923.

Utfärdat i Mariehamn den 15 februari 1923.

På framställning av Ålands landskapsnämnd har Ålands landsting antagit att gälla i landskapet Åland

Lag

om ändring av förordningen av den

8 december 1873, angående kommunalförvaltning i stad, given den 20 januari 1922;

dock sålunda, att taxering, som innevarande år verkstälts enligt tidigare gällande lag, skall anses giltig.

Mariehamn, den 16 september 1922.

På landstingets vägnar:

Julius Sundblom
talman.

Johannes Eriksson
vicetalman.

Aug. Karlsson
vicetalman.

N:o 2.

Ålands landstings beslut

om antagande av lagen om ändring av förordningen av den 15 juni 1898 angående kommunalförvaltning på landet, given den 20 januari 1922.

Föredraget för REPUBLIKENS PRESIDENT den 4 januari 1923.

Utfärdat i Mariehamn den 15 februari 1923.

På framställning av Ålands landskapsnämnd har Ålands landsting antagit att gälla i landskapet Åland 15 juni 1898, angående kommunalförvaltning på landet, given den 20 januari 1922;

Lag

om ändring av förordningen av den dock sålunda, att taxering, som innevarande år verkställts enligt tidigare gällande lag, skall anses giltig.

Mariehamn, den 16 september 1922.

På landstingets vägnar:

Julius Sundblom

Johannes Eriksson talman.
vicetalman.

Aug. Karlsson
vicetalman.

N:o 3.

Ålands landstings beslut

om antagande av lagen om ändring av förordningen av den 9 april 1919 angående skyldighet att avgiva inkomstdeklaration för kommunalbeskattning, given den 20 januari 1922.

Föredraget för REPUBLIKENS PRESIDENT den 4 januari 1923.

Utfärdat i Mariehamn den 15 februari 1923.

På framställning av Ålands landskapsnämnd har Ålands landsting antagit att gälla i landskapet Åland 1919 angående skyldighet att avgiva inkomstdeklaration för kommunalbeskattning, given den 20 januari 1922;

Lag

om ändring av lagen av den 9 april dock sålunda, att taxering, som innevarande år verkställts enligt tidigare gällande lag, skall anses giltig.

Mariehamn, den 16 september 1922.

På landstingets vägnar:

Julius Sundblom

Johannes Eriksson talman.
vicetalman.

Aug. Karlsson
vicetalman.

N:o 4.

Ålands landstings beslut**angående erläggande av nöjesskatt inom landskapet Åland.**

Utfärdat i Mariehamn den 15 februari 1923.

På framställning av Ålands landskapsnämnd har Ålands landsting antagit att gälla i landskapet Åland

Lag

angående erläggande av nöjesskatt inom landskapet Åland.

§ 1.

Nöjesskatt inom landskapet Åland erlægges i form av stämpelskatt för landskapsnämndens resolution å tillstånd att föranstalta i § 2 angivna nöjestillställningar samt för inträdesbiljett till förlustelsetillfälle.

§ 2.

Landskapsnämndens resolution å tillstånd att i landskapet föranstalta nedanuppräknade nöjestillställningar skall beläggas med stämpelmärken till följande belopp:

1) tillstånd att offentligen giva cirkus-, varieté- eller akrobatföreställningar, idka positivspelning eller utöva annan gatamusik, hålla kabaret, karusell eller skjutält, förevisa vaxkabinett, kinematografbilder, djursamlingar m. m.

a) där tillstånd beviljas för viss tid, för varje månad eller del därav;

för cirkus och varietéföreställningar samt för hållande av kabaret, enligt landskapsnämndens prövning, från 1,000 mark till 3,000 mark;

för övriga ovannämnda föreställningar och för hållande av karusell eller skjutält 500 mark; samt för positivspelning eller annan gatamusik 100 mark;

b) där tillståndet beviljas för visst antal föreställningar, för varje föreställning en tiondedel av den i mom. a) angivna månatliga avgiften.

Sammanslås olika slag av föreställningar eller andra nöjen, för vilka tillstånd bör beviljas genom stämpelskatt underkastad resolution, skall stämpelskatten beräknas skilt för varje slag av nöje.

Stämpelfri är resolution å tillstånd att på grund av föräldraråds eller skoldirektions å orten förord i undervisningssyfte förevisa vaxkabinett, kinematografbilder, djursamlingar m. m.

§ 3.

För inträdesbiljett till förlustelsetillfälle, då inträdesavgift uppbäres av alla eller en del besökande, skall stämpelskatt erläggas med följande procenttal av priset för inträdesbiljetten:

Vid cirkus-, varieté-, akrobat- och kabaretföreställningar samt alla i samband med yrkesmässig servering givna föreställningar, danstillställningar, maskerader, karuseller, vaxkabinett m. m. 40 procent;

vid kinematografföreställningar, i vilkas program ingå vederbörande censurmyndighets till förevisning för barn under 15 år förbjudna filmer, 30 procent;

vid andra kinematografföreställningar ävensom vid övriga förlustelsetillfällen 10 procent;

dock för varje slag minst 15 penni.

Omfattar förlustelsetillfälle olika slag av nöjen, skall stämpelskatt erläggas för det slag av nöje, för vilken den är störst.

Tillfälle, som har uteslutande vetenskapligt eller undervisnings- eller pedagogiskt syftemål eller där programmet omfattar enbart gymnastik- eller sportuppvisningar, vilka icke givas yrkesmässigt, anses icke såsom förlustelsetillfälle.

Förlustelsetillfällen, vilkas huvudsakliga program utgöres av tal, föredrag, deklamation, sång- och musikprestationer, skådespel och annat därmed jämförligt, men där dans idkas under högst en timmes tid, betraktas icke såsom danstillställning. Om vid sådant förlustelsetillfälle icke förekommer dans, betraktas detsamma ej såsom nöjeställning.

Såsom inträdesbiljetts pris skall anses den å biljetten angivna inträdesavgiften.

Stämpelskatt uppbäres icke för fribiljett, som utgives till polismyndighets, brandverkets å orten eller den persons disposition, som eljest å tjänstens vägnar bör hava fritt tillträde till förlustelsetillfälle, eller åt tidningsredaktion.

Landskapsnämnden vare berättigad att på anhållan bevilja nedsättning i eller frihet från stämpelskatt för inträdesbiljetter till sådant förlustelsetillfälle, som anordnas uteslutande i syfte att insamla medel för välgörande ändamål samt till understödande av undervisningsanstalter och vetenskap.

§ 4.

Den, som anordnar förlustelsetillfälle, för vilket stämpelskatt skall erläggas, vare skyldig att till besökare därav, förutom de i § 3 mom. 6

nämnda, utgiva genom landskapsnämndens försorg förfärdigad inträdesbiljett, varå den angivna inträdesavgiften icke är lägre än det belopp, som för biljetten erlagts, den vid s. k. förköp förekommande förhöjningen inberäknad.

För inträdesbiljetterna erlägger anordnare av förlustelsetillfälle till landskapet endast stadgad stämpelskatt. Denna må icke uppbäras av nöjesbesökare utöver å inträdesbiljetten angivet pris. Bevisligen oförsålda inträdesbiljetter inlösas genom återbetalning av för dem erlagd stämpelskatt.

Därest anordnare av förlustelsetillfälle icke iakttagit rörande stämpelskatten utfärdade bestämmelser, vare polismyndighet berättigad att förhindra anordnandet av sådant förlustelsetillfälle eller avbryta detsamma.

§ 5.

Vid förlustelsetillfällen använda genom landskapsnämndens försorg förfärdigade inträdesbiljetter äro olika för envar av de i § 3 mom. 1 omnämnda förlustelsegrupperna. Å biljetterna angiven inträdesavgift är femtio penni, en mark, en mark femtio penni, två mark, två mark femtio penni, tre mark, fyra, fem, sex, sju, åtta, nio, tio, tolv, fjorton, femton, sexton, aderton, tjugu, tjugutvå, tjugufem, tjugusju, trettio, trettiofem, fyratio, fyratiofem eller femtio, dock å inträdesbiljetter för kinematografföreställningar högst femton mark. Är inträdesavgiften högre än å de tillbudsstående inträdesbiljetterna angivna prisen, skola två biljetter, vilkas sammanlagda pris uppgår till inträdesavgiftens belopp, användas.

§ 6.

Inträdesbiljetter till förlustelsetillfällena tillsaluhållas å landskapsnämndens kansli.

I de kommuner landskapsnämnden bestämmer skola jämväl kommunalnämndernas ordförande tillsaluhålla inträdesbiljetter. Den behövlige mängden av å orten mest behövlige valörer och pris rekvireras från landskapsnämnden och redovisas för desamma enligt av landskapsnämnden uppgjort formulär för varje årskvar-tal.

§ 7.

Stämpelmärken, varmed landskapsnämndens resolutioner å tillstånd till nöjestillställningar beläggas, skola genom landskapsnämndens åtgärd anskaffas.

§ 8.

Genom denna lag upphävas, för såvitt angår landskapet Åland, motsvarande bestämmelser i lagen angående stämpelskatt av den 17 december 1921 och statsrådets beslut om tillämpning av berörda lag, utfärdad den 23 december sagda år.

Mariehamn, den 8 december 1922.

På landstingets vägnar:

Julius Sundblom
talman.

Johannes Eriksson
vicetalman

Aug. Karlsson
vicetalman.

N:o 1.

Uti ovannämnda nummer återopade lag är av följande lydelse:

L a g

om ändring av förordningen av den 8 december 1873, angående kommunalförvaltning i stad.

Given i Helsingfors, den 20 januari 1922.

I enlighet med Riksdagens beslut varder härmed stadgat, att 53, 54, 55 och 56 §§ i förordningen av den 8 december 1873, angående kommunalförvaltningen i stad, sådana dessa paragrafer lyda i förordningen av den 15 augusti 1883, skola erhålla följande ändrade lydelse:

§ 53.

Till de utgifter, som enligt 5 § 3 mom. i kommunallagen för städerna, given den 27 november 1917, böra för kommunens behov bestridas, är, utan avseende å trosbekännelse eller medborgarrätt, envar,

vilken inom kommunen, evad han där bor eller icke, äger eller brukar jord eller innehar annan fast egendom,

eller där idkar rörelse, näring eller yrke, såsom ock envar,

vilken inom kommunen har sitt bo och hemvist,

pliktig att bidraga i förhållande till det antal skattören honom genom taxering påförts.

Enahanda skyldighet åligger även menighet, sammanslutning, anstalt eller stiftelse för den inkomst de inom kommunen åtnjuta av fastighet, näring rörelse eller annan inkomstkälla. Dock är ideel sammanslutning, anstalt eller stiftelse skattskyldig endast för inkomst av fastighet samt av näring och rörelse.

Staten är skattskyldig endast för inkomst av sådana fastigheter, vilka icke användas för allmänna ändamål, så ock

för inkomst av industriella inrättningar, vilka äro med privata rörelser jämförliga. Dock skall skatt icke erläggas för inkomst, som staten erhåller från järnvägarna samt från sådana produktiva företag, vilka huvudsakligen äro i verksamhet för tillgodoseende av statsinrättningarnas behov.

Befriade från skatt äro enskild järnväg och Finlands Bank, så ock republikens president tillkommande avlöning.

Främmande makts härvarande beskickning eller konsulat tillhörande personer jämte betjäning äro, där de icke äro finska medborgare, skyldiga att erlägga skatt endast för inkomst av här belägen fast egendom och härstädes utövad näring samt för härifrån uppburen lön och pension. I händelse att till Finlands beskickning eller konsulat i utlandet hörande personer eller betjäning beskattas till kommun i det främmande landet för annan än förenämnd inkomst, kunna även vid den främmande maktens härvarande beskickning eller konsulat anställda personer jämte betjäning med iakttagande av ömsesidighet beskattas för motsvarande inkomst.

Regeringen vare befogad att med iakttagande av ömseidighet medgiva undantag från skyldigheten att erlägga skatt för inkomst från utlandet samt från skattskyldighet för utlänning ävensom för utländsk sammanslutning, anstalt eller stiftelse.

Av den skattskyldigas inkomst motsvarar ett belopp av etthundra mark ett skattöre.

Personliga tjänstbarheter, vilka i stad utgjorts efter förut lagligen antagna grunder, skola fortfarande efter samma grunder utgöras, till dess annorlunda varder förordnat.

§ 54.

Taxeringen verkställas av en för sådant ändamål av stadsfullmäktige årligen utsedd taxeringsnämnd, och fastställa stadsfullmäktige antalet medlemmar i densamma. Taxeringsnämnden skall, såvitt möjligt, bestå av idkare av näring eller yrke, lön- eller pensionstagare eller annan inkomst åtnjutande samt fastighetsägare.

På samma gång som taxeringsnämnden utses, skola stadsfullmäktige jämväl välja så många personer, som motsvara dubbla antalet av medlemmar i stadens magistrat, för att, jämte dessa och ett med magistratens medlemmar lika stort antal personer, som taxeringsnämnden inom sig valt, utgöra den prövningsnämnd, vars åligganden i 56 § omförmäläs.

Vid prövningsnämndens sammanträden föres ordet av borgmästaren eller den som hans tjänst handhaver. Yppar sig meningsskiljaktighet, förfares såsom i nästföljande moment om taxeringsnämnd är stadgat.

Taxeringsnämnden, som sammanträder i början av året nästefter det, varunder densamma blivit utsedd, tillhör att samvetsgrant uppskatta den inkomst, varje skattskyldig kan anses under det sistförflutna året hava njutit av fastighet i staden eller inom dess område, av sin därstädes idkade rörelse, näring eller yrke och, såframt den skattskyldige inom kommunen har sitt bo och hemvist, av lön, pension eller annan inkomstskälla. På grund härav påföres envar skattören.

Vid skiljaktighet i meningar röstas efter huvudtalet, och vare uppskattning gällande efter de flestas mening; men utfalla rösterna lika, gälle den mening, som länder till den taxerades förmån. Vid omröstning böra minst två tredjedelar av nämndens medlemmar närvara.

Taxeringsnämnd må för taxeringens verkställande fördela sig å avdelningar, och vare avdelning beslutför, där minst tre medlemmar äro närvarande och om beslutet ense; yppar sig meningsskiljaktighet, hänskjutes ärendet till hela taxeringsnämndens prövning och avgörande.

§ 55.

Vid taxering av skattbar inkomst skola följande stadganden iakttagas:

1) Såsom inkomst anses den behållning, som uppstår, då från den i penningar uppskattade avkastningen av den skattskyldigas fasta eller rörliga kapital, tjänst, rörelse eller arbetsverksamhet eller av honom åtnjuten sytning, pension, nådår eller annan dylik förmån samt från hans förmögenhets tillökning i övrigt genom gåva, arv, testamente, fideikommiss med mera dylikt avdragas de nödvändiga årliga underhålls- och driftkostnaderna, arbetslöner, skälig värdeminskning, för stads- eller enskild jord erlagda legoavgifter, ränta å ointecknad skuld, från ränta å in-tecknad skuld högst ettusenfemhundra mark, till kommun och kyrka utgående utskyl-der, så ock grund- och personella skatter till staten. Fri från skatt är dock vad som erhållits genom giftorätt, i morgongåva eller fördel av öskiftat bo eller i hemgift ävensom gåva, arv, testamente eller fideikommiss till make eller arvinge i rätt upp- och nedstigande led. Såsom inkomst skall jämväl räknas den i penningar uppskattade förmån, som skattskyldig åtnjutit genom egen eller fri bostad för sig och sin familj, ävensom vad skattskyldig uppburit i dividend från aktiebolag eller andelslag, även om samma aktiebolag eller andelslag påförts kommunalskatt, samt vinster av tillfällig natur, därunder inbegripen vinst å icke yrkesmässig avyttring av sådan fast eller lös egendom, som säl-

jaren genom köp eller byte förvärvat, om den fasta egendomen varit i säljarens ägo under kortare tid än tio år och löseegendomen under kortare tid än fem år, dock efter avdrag av möjligen liden förlust å andra likartade överlåtelser. Från inkomsten får icke avdragas den skattskyldigas och hans familjs levnadskostnader, i vilka jämväl bostadshyra samt avlöning och underhåll av personlig betjäning och annat därmed jämförligt böra inberäknas. Teke heller får avdrag göras för vad den skattskyldige nedlagt i nybyggnader och nyodlingar eller för utvidgande av sin rörelse i maskiner, i vilka dylikt.

2) Säsom skattbar inkomst skall icke anses stipendium eller reseunderstöd, som utgivits för vetenskapliga eller konstnärliga studier eller vetenskapliga undersökningar, ej heller riksdagsmannaarvode, ersättning för ledamotskap i statens kommittéer eller vad som av staten eller annat offentligt samfund anvisats till bestridande av de med tillfälligt uppdrag förenade särskilda kostnader.

3) Överstiger skattskyldig persons inkomst icke tjugutusen mark, må därför göras ytterligare följande avdrag: då inkomst icke överstiger niotusen mark, minst två- eller högst fyratusen mark i enlighet med vad stadsfullmäktige för den varje år skeende taxeringen besluta samt, då inkomsten

överstiger	9,000	men icke	11,000	mark, 9/10 av det beslutna avdraget,	
"	11,000	"	"	13,000	" 8/10 " " " "
"	13,000	"	"	14,000	" 7/10 " " " "
"	14,000	"	"	15,000	" 6/10 " " " "
"	15,000	"	"	16,000	" 5/10 " " " "
"	16,000	"	"	17,000	" 4/10 " " " "
"	17,000	"	"	18,000	" 3 10 " " " "
"	18,000	"	"	19,000	" 2/10 " " " "
"	19,000	"	"	20,000	" 1/10 " " " "

4) Från skattskyldig persons inkomst skall ytterligare avdragas, enligt vad stadsfullmäktige för varje år besluta, minst femhundra och högst ettusentvåhundra mark för varje barn, som han på grund av sin försörjningsplikt försörjt och som vid skatteårets utgång ej fyllt femton år. För barn, vilket självt har inkomst må avdrag göras blott för såvitt barnets inkomst understiger det

av stadsfullmäktige utsatta beloppet. Har skattskyldig persons skattebetalningsförmåga annars genom underhåll av nära anförvanter eller till följd av egen eller närstående persons sjukdom, olycksfall eller annan sådan orsak väsentligen nedsatts, må från inkomsten, om denna efter ovannämnda avdrag icke överstiger femtontusen mark, avdragas högst femtusen mark. Från avliden persons inkomst må enligt prövning avdragas högst trettiotusen mark, om behållningen i boet icke överstiger sagda belopp och den avlidne efterlämnat änka, oförsörjda barn eller andra arvingar, vilka varit beroende av honom för sin försörjning.

5) Har skattskyldig inkomst från flere än en inkomstkälla, skall från den av varje skild fastighet, rörelse, näring eller yrke erhållna inkomsten avdragas på samma inkomstkälla sig belöpande, i denna lag till avdrag tillåtna kostnader, arbetslöner, jordlegoavgifter, värdeminskning, räntor och skatter. Genom icke yrkesmässig avyttring av egendom uppkommen förlust skall avdragas från vinst, som erhållits genom likadan försäljning. Övriga ovannämnda avdrag skola göras från totalbeloppet av den skattskyldigas inkomster i den kommun, där den skattskyldiga har bo och hemvist. Då avdraget är beroende av inkomstens storlek, skall, om skattskyldig har

inkomster i två eller flera kommuner, såsom inkomst anses de i de skilda kommunerna erhållna inkomsternas sammanlagda belopp.

6) Andelslag vars ändamål är tillgodoseendet av medlemmarnas behov av förnödenheter eller främjandet av deras lantbruk, fiske, hantverk eller annat därmed jämförligt produktivt yrke, må från den skattbara inkomsten avdraga

hälften, därest andelslaget enligt stadgarna icke äger att till medlemmarna utdela mer än högst sex procents dividend och därest de, som anlita andelslaget, kunna bliva medlemmar därav. Samma avdrag må göras av centralafär för andelslag, vilka verka i förberörda syften ävensom av ömsesidig försäkringsanstalt. I detta moment nämnt avdrag må likväl icke göras från inkomst, som erhållits från lantbruksfastighet eller genom tillverkning eller förädling av industriella produkter.

7) Har uppskattningen av den behållna inkomsten av fastighet, näring eller rörelse utfallit sålunda, att endast en ringa eller alldeles icke någon behållning uppstått, men dylik uppskattning med avseende å beskaffenheten och omfattningen av den skattskyldigas rörelse icke anses kunna godkännas såsom grund för utgörande av kommunalskatt, tillhör det taxeringsnämnden att, efter sorgfälligt övervägande av alla omständigheter, som böra tjäna till ledning vid sakens bedömande, prövningsvis bestämma det belopp för vilket skattören skäligen skola sådan skattskyldig påföras.

8) Uppkommer bråk av skattöre, bör det belopp av inkomst, som skulle gälla för mindre än ett skattöre, från beräkningen uteslutas.

§ 56.

Sedan taxering blivit verkställd, skall den däröver upprättade längden under fjorton dagars tid finnas tillgänglig i rådhuset eller å annat lämpligt ställe, för att vederbörande skattskyldiga må kunna av densamma taga kännedom; och låte taxeringsnämndens ordförande här om tillkännagiva på sätt som om kommunala meddelanden är stadgat.

Var, som åt taxering icke nöjes, äger

Denna lag tillämpas första gången med avseende å de kommunala utskylder, vilka beräknas på grund av de skattskyldigas inkomst under år 1921.

Det alla, som vederbör, till efterrättelse länder.

Helsingfors, den 20 januari 1922.

Republikens president
K. J. STÅHLBERG.

T. f. Finansminister, Statsminister *J. H. Vennola.*

skriftlig anmärkning därom inom en vecka efter utgången av förenämnda fjorton dagar ingiva till magistraten, som överlämnar ärendet till prövningsnämnden, vilken det tillhör att taga de anmärkta omständigheterna och övriga för densamma kända förhållanden i övervägande samt avgöra huru många skattören skola besväranden påföras. Skattskyldig, som utan laga hinder underlåter att inom stadgad tid göra anmärkning mot taxeringslängden, have därmed sin talan försluttit.

Prövningsnämndens beslut skall å rådhuset eller annat lämpligt ställe hållas för vederbörande tillgängligt under fjorton dagar efter den, då härom kungjorts på sätt om kommunala tillkännagivanden är stadgat, denna dag oräknad. Den, som icke nöjes åt prövningsnämndens beslut, må däröver skriftligen anföra besvär, vilka jämte det överklagade beslutet skola till landshövdingen inlämnas inom trettio dagar, räknat från den, då prövningsnämndens beslut framlagts, sagda dag oräknad; och äger besväranden tillika bilägga besvärsskriften utredning om dagen, då prövningsnämndens beslut framlagts.

Över landshövdingens beslut kunna besvär anföras i högsta förvaltningsdomstolen, och skola därvid iakttagas stadgandena i 46 § av kommunallagen för städerna.

Den, som över taxering anfört besvär, vare dock pliktig vid skatteuppbörd erlägga det skattebelopp honom påförts, men är han, så framt besväret godkännes, berättigad att återfå, vad han för mycket erlagt, jämte ersättning för de kostnader, vilka han haft för sin ändringsansökan, där särskilt skäl ej förefinnes för kommunens befriande från dylik ersättningsskyldighet.